

РЕШЕНИЕ

№ 1630

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мария Стоева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12206** по описа за **2023** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 - 196 от Административно процесуалния кодекс. Образувано е по жалба на П. Т. З. от [населено място], [улица], бл. № 4-Б-21, ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – [населено място], [улица], чрез адв. Б. Б. с искане за отмяна на т.1.1.3 от Приложение № 31 към чл. 81, т.20 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставени от Столична община.

В подадената до съда жалба, оспорващият твърди, че посоченият по-горе текст от Наредбата противоречи на Закона за културното наследство и освен това не са спазени административно-производствените правила за приемането му. Обуславя правния си интерес от оспорването.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, лично и чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на оспорване по настоящото дело е т.1.1.3 от Приложение № 31 към чл. 81, т.20 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставени от Столична община.

Съгласно посочената разпоредба, цените на билети за вход за посещение на Музей за история на С. и на Археологическо ниво на Базилика „Света С.“, за лица над 18 години - 6,00 лв.

Жалбоподателят П. Т. З. от [населено място], е лице над 18 години и твърди, че често посещава [населено място], като редовно посещава и културни забележителности.

На 15. 11. 2023 г. посетил Музей за история на С., като заплатил цена на билета в размер на 6 лв., за което прилага касов бон и фактура.

С жалбата се твърди, че горепосочената разпоредба на Наредбата, противоречи на чл. 187, ал. 2 от Закона за културното наследство, съгласно която, цените на входните билети в държавните и общинските музеи се определят от техния директор съгласувано с финансиращия музей орган.

Предвид на това се излагат съображения за нищожност на оспорената разпоредба, евентуално нейната незаконосъобразност поради противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила за нейното приемане.

Съдът намира, че жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, обосноваваща наличието си на правен интерес по смисъла на чл. 186, ал.1 от АПК.

Съгласно чл. 186, ал. 1 от АПК, право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения.

В конкретния случай жалбоподателят е обосновал и доказал правния си интерес, независимо, че постоянният му адрес не е на територията на Столична община, с факта че посещението на музеи и въобще на културни забележителности не може да се обвърже с териториална принадлежност, а е безспорно, посещението на З. именно на Музей за история на С., с оглед представената фактура и касова бележка.

На основание чл. 187, ал. 1 от АПК, правото да се оспори нормативен административен акт не е обвързано с определен срок, поради което жалбата следва да се счита за допустима и на това основание.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Общинските съвети като органи на местното самоуправление на територията на съответната община решават самостоятелно въпросите от местно значение, които законът е предоставил в тяхната компетентност. По силата на чл. 76, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 8 от ЗНА и с чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА и в изпълнение на предоставените им правомощия, те са овластени да издават административни актове, сред които и подзаконов нормативни актове под формата на наредби. С нормата на чл. 141, ал. 4 от Конституцията на Република България, на общинските съвети е възложена компетентността да определят размера на местните такси, по ред установен със закон. В съответствие с посочената конституционна разпоредба е налице и изрична законова делегация (чл. 9 от ЗМДТ), даваща право на общинските съвети да приемат наредби за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Предвид изложеното съдът намира, че Наредбата за определяне и администриране на местни

такси и цени на услуги, предоставени от Столична община, е издадена от компетентен орган - Столичният общински съвет, в изпълнение на конституционно закрепеното и детайлно регламентирано в ЗМДТ негово правомощие да определя размера на местните такси и цени на услуги на територията на Столична община.

Проект на Наредба за изменение и допълнение на Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставени от Столична община и доклад към него са внесени в СОС от кмета на Столична община на 20. 06. 2013 г. По проекта са дали становища Комисията по образование, култура, наука и културно многообразие, Комисията по опазване на околната среда, земеделие и гори, Комисията по бюджет и финанси и е представен доклад от Комисията по местно самоуправление и нормативна уредба, определена от председателя на СОС за водеща. С Решение № 370 / 18. 07. 2013 г. на СОС е приета Наредба за изменение и допълнение на Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставени от Столична община.

Предвид изложеното съдът намира, че Наредбата е издадена и при спазване на регламентираните в закона императивни процесуални разпоредби относно подготовката и приемането на нормативни актове.

В тази връзка са неоснователни доводите в жалбата за нарушение на правилата по чл. 26 и чл. 28 от ЗНА, тъй като изискванията на посочените норми са в сила от 2016 г. и не мога да намерят приложение по отношение на гласуваните през 2013 г. изменения в Наредбата.

Правото на общинските съвети да издават наредби, с които да уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение, е регламентирано в чл. 8 от ЗНА. Подзаконовите нормативни актове, приемани от общинските съвети, се основават на нормативните актове от по-висока степен. Те могат да уреждат обществени отношения от местно значение само и единствено при условията и границите, определени от по - високия по степен нормативен акт като детайлизират неговото приложение.

Съгласно чл. 9, ал. 2 от Закона за закрила и развитие на културата, регионалните културни институти се създават, преобразуват и закриват от Министерския съвет по предложение на министъра на културата, съгласувано с областния управител, след решение на общинския съвет, на чиято територия са седалищата им.

На основание чл. 28, ал. 1 от Закона за културното наследство, държавните, регионалните и общинските музеи са културни и научни институти, които се създават, управляват, финансират, преобразуват и закриват при условията и по реда на този закон и на Закона за закрила и развитие на културата.

С Решение № 290 от 13. 06. 2013 г. на Столичен общински съвет е приет Правилник за устройството и дейността на Общински културен институт „Музей за история на С.“, като този правилник е съгласуван от министъра на културата.

С Постановление № 299 от 05. 11. 2015 г. на МС, е преобразуван Общински културен институт „Музей за история на С.“ в Регионален исторически музей -С..

Съгласно чл. 1, ал. 2 от Постановление № 299 от 05. 11. 2015 г. на МС, Регионалният исторически музей –С., е регионален културен институт със седалище С., юридическо лице с бюджет.

В конкретния случай е безспорно, че Музей за история на С. е юридическо лице на бюджетна издръжка на Столична община, като съгласно чл. 18, ал. 2 Правилника за устройството и дейността му, цените на входните билети са определени с Наредба на

Столичен общински съвет.

По делото е представена и Заповед № ПМС19-РД15-673 / 30. 10. 2019 г. (стр. 62) на директора на Регионален исторически музей С., съгласно която посетителите заплащат цени за вход, като за лица над 18 години, цената е 6 лв.

В случая е безспорно, че има издадена заповед от директора на музея за определяне на цената на билета, за различните посетители, но това не се отразява на законосъобразността на оспорената точка от наредбата на СОС, в която е определена конкретна цена на входния билет.

Така формулиран текста на наредбата е в пряко противоречие с разпоредбата чл. 187, ал. 2 от Закона за културното наследство, съгласно която, цените на входните билети в държавните и общинските музеи се определят от техния директор съгласувано с финансиращия музея орган.

Противоречието с нормативен акт от по-висока степен води до незаконосъобразност на така приетата разпоредба на т.1.1.3 от Приложение № 31 към чл. 81, т. 20 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставени от Столична община, тъй като в случая СОС не може да определя с Наредбата цената на билетите, а същото следва да стане единствено от директора, след съответното съгласуване от Столична община.

По изложените съображения, съдът намира жалбата на П. З. за основателна, поради което същата следва да бъде уважена и съответно отменена оспорената норма на Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставени от Столична община.

При този изход на спора, ответникът дължи на жалбоподателя заплащането на направените по делото разноски, каквото искане е своевременно направено. Съгласно представения списък на разноските, същите са в размер на 2044 лв., от които 12 лв. такса за образуване на делото и такса превод, 32 лв. за обявление в ДВ и такса превод и 2000 лв. договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор за правна защита и съдействие. От страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Видно е, че се касае за дело без определен материален интерес, което не се отличава с фактическа или правна сложност, проведено е само едно съдебно заседание, като се оспорва само един текст от наредбата, поради което следва да се присъди възнаграждение в минимума по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 193, ал. 1, предл. 2, 4 и 5 от АПК, Административен съд София – град, XVII-ти тричленен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Т. З. от [населено място], ЕГН [ЕГН], разпоредбата на т.1.1.3 от Приложение № 31 към чл. 81, т. 20 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставени от Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на П. Т. З. от [населено място], [улица], бл. № 4-Б-21, ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер общо на 1044 (хиляда четиридесет и четири) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт на страните.

Решението да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК при неподаване на касационни жалби или протест или ако те са отхвърлени.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.